

(א) פסוקים כב. כג. קדושין
(ב) ח. י"ג ע"ז פסוקים
הח' חולין, ח. ח' חולין ג'
ע"א, (ד) ויקרא י"ט (ס) נבוא
ויעברין ויקדושין ג'
המא"ר ח"י צבי מנחם ז"ל
כ"ו ויהי חוס' עברין פ'
נראה לומר שיהיה חוס' ונבי
חזר רצ"ח ח' ונ"ע ח'
נכסות לב' ד"ה פסק מ"ח
ח"י המלצר ד"ר ח' ח'
מאן וואל"ש רבקה פ'
אדפס לעיל כח: רש"י
אמר צ"ח ח' עוקר י'
רצ"ח פ"י קסו. ד"ה חזינ
קדן י"ו ומשמע ד"ה ג"כ
הא"ר י"ו צ"ח צבי מנחם
צביה"ל ח' צבי ח' א'
יומן א"ר יו"י צבי מנחם

(א) גמ' מיחה או שמחיו
קרוביו אלא לר' יוסי וכו' כל
ממיתיו דקרובין: (ב) רש"י
ד"ה לא מיעניא וכו' הד"א
עס ד"ה אלא וכו' אלא לריש
לקיש: (ג) ד"ה היינו וכו' או
שמחיו קרוביו: (ד) ד"ה
תלמוד לומר וכו' את וזבו
לזבו תולקבה להקיש:
(ה) ד"ה מה זכר וכו' שלעולם
מביא נהמה:

רנשבורג
א] תד"ה קסבר כו' וכן מותר להביא הלחם והזרוע בשלה. מיבזת הלחם והזרוע בשלה נמחק וי"צ לחם מן הסל וזרוע כז"ל. א"מ:
ב] בא"ד והדס זרזק לשם

כדי לחנכו במצוות ד'נוי' סייג
לפרישות. אמטו להכי בנו אין
בתו לא נדך נתקבלה הלכה:
אפי' נדרינו נמיר נדרינו נמי
סייג לפרישות: כל במינהו
קדושים יאמרו לא תמנו
מצות וכלום [יכווין] למנועו
משבי' אותו ביום הזה ולא
כל הראש לא שמה הקפה. דל
הרכב ובין אילתן. דשמש
חולין וירוק הדס לשם מים
נתערב בהם יחד הית' לטעם
מן התורה. וא"צ כי אם נחירה

פלשון מזירות אדם יכול להדיר
 כדקדוקי הלכה משיני ובלשון
 דברים (א) לא ימצעו צבאר דברים.
 כגון להדירו להצא קרית לזה ליה
 ניוול דמותה לשמות צין דיכול
 להדירו (ב) אלא אפילו כנוירות
 (ג) כבולה שמתעלה גרסין אלא
 דרש לקיס וספרים שכתבו צין (ד)
 ויין צר' חנינא שצבאר אלה: היינו
 דקסין מיהא או (ה) שמיחכו קרובין.

אכל חלב בשוגג ויה"ה לודאי יציה אף נקבה מביאה קרבן על ודאי
 ויהי תפלת העוף: **מה וזר מביא**. אש תלוי על ספק אף נקבה
 מביאה קרבן על ספק לידה. אבל עדיין אש שמענו אף ממין בהמה
 אף ממין העוף אלא ממה שלשנו שמביא זכר על הספק מאותו
 מין שמביא על הודאי שלעולם (א) מביאין בהמה אף נקבה ממין
 העוף שמביאה על הודאי והוא זמי על ספק לידה ויחיה:
מה וזר מביא קרבן. על הספק ונאכל שהרי אש תלוי ונאכל
 אף נקבה שמביאה קרבן (ב) מן העוף על ספק היא נאכל:

[illegible]

חנכו במצות אי הכי
גוש *חייב לחנך בנו
יבית לחנך את בנה
מזר הלכה היא בנוזר
לא אלא לריש לקיש
חייב לחנכו בתו אינו
כי יוחנן דאמר הלכה
בגדרים לא
ילת אינו גדרים נמי לא
אנו גדרים דליה ליה

מייית קרבן ציפורין. דמשמע ליה
מדרי בנו גמיר דכל מורת מיר
עליו ואם מיטמא מציא ציפורי אחד
לעולה ואחד לטהאט ונאכל: **א**
צרי וכו' יב' חנניא קאביל בתן ונבילה
שהרי [מזומן] גמליקה והא לא
קשיא ליה קאביל טרפה דמליקה מן
העורף וה"ל נשברה חוט השדרה
דאיכא למימר דצבר ליה כמ"ד
מחזיר הסמינר אחורי העורף (חולין
דף יט:):

דסבר כדי לחנכו בנצחיות ו"א"כ לרבי
זקוק לומר כל מה שאמרנו לרבי יוסף
ברבי חנינא דלחין שמיטה לעוף מן
המורה ומולין שנשחטו בעזרה לאו

[illegible][illegible][illegible][illegible]

(א) נראה דל"ל דר"י בר חנינא דשמעתין תנא היה שהרי רשב"ל אמר משמו ור"י בר

[illegible]

ה' ב' מ"ב פ"ב מהל' מורות
הל"ג:
ה' ג' מ"ב פ"ב מהל' שחיטה
הל"ג וע"ש כ"מ:
ה' ד' מ"ב פ"ב מהל' מורות
הל' יד[::

[illegible]

ס"ה ב מ"י פ"א מהל'
מחוסרי כפרה שם:
ס"ו ל מ"י פ"ט מהל' מעשה
קרצנות הל"א סמג עשין
קפז:

וְהִדְרֹה בְּנִדְתָּהּ וְהִזָּב אֶת
זִבּוֹ לְזָכָר וּלְנִקְבָּהּ וּלְאִישׁ
אֲשֶׁר יֵשֶׁב עִם טְמֵאָה:
וַיִּקְרָא טו לֵג

1. "ל ולא גרים ר"ח הכי.
2. "ל וסצר רבי יוסי צרבי יהודה הכי והתניא וכו' ומיהו לא כו'. ותיבות דאמר לקמן נמחק. 3. עי' הגהות הצ"ר לדיבור זה.

חזרין בערוד. חזין שנשחטו
בעוד דלסרי בגאם, לאו
הורייא. בפרק
קדושין (נח). אפילו זה
פסחים (בב). אף שחיטה
לעוף מן התורה. ואפילו
שחטו בעזל פה מזהל
למשאמיין אף נ, אלא מדבר
סופרים. אף נבלת עוף קריה
אלא אלא אס מן מהם מלה
או הרגה במהם שלא על ידי
שחיטה. אבל נמיה או עיקור
שחיטתו שר נ (דבורי) נ
טעם דלן שחיטה לעוף
המורה. שחיטת חזין (נח)
לין מושקל אל דמו, בשחיטה
בעלמא (קדושין אע).

[illegible]

א שיהיה אמורא וכו' ועי' בתוס'.

מסורת הש"ס

(א) [לקמן סב. נדה מו:];
(ב) [תוספתא נדה פ"ה];
(ג) [ולידור יעב"ץ]; (ד) [ע"י
במור"ט אבות פ"ה מכ"א
ד"ה בן י"ג למזל]; (ה) [ז"ל
ד"ש]; (ו) [נדה פ"ה];

נוסחת הריב"ן

[illegible]

להפליא ולומר וכו'
 דהיינו בן י"ב לשם מי:
 (ו) ד"ה אלול לרצו וכו'
 להזכיר דהאמר רבי עד
 שביא:
 —————
גליון הש"ס
 גמ' לימא הני תנאי כהני
 תנאי. עי' לעיל דף ז ע"ב
 מד"ה (לימא) נה"ג אמרי
 (אין):

[illegible]

תלמוד בבלי מהדורת נהרדעא החדש, באדיבות הוצאת ח. וגשל, © כל הזכויות שמורות